

TEREMTŐ LÉLEK

LEVÉL A VERESEGYHÁZI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉLETÉRŐL

IX. évfolyam 7. szám

2009. augusztus

Nagyboldogasszony ünnepe előtt

Augusztus 15-én az Egyház a Boldogságos Szűz Mária mennybevételét ünnepli, amit a magyar népnyelv egyszerűen csak Nagyboldogasszonynak nevez. Azt a hitigazságot, dogmát ünnepli ma az Egyház, hogy a Mária nem úgy halt közülünk. Halála után az romlás, hanem a testestől-lelkestől mindenható Isten a királynéjává tette. A a dicsőséges ezen két Egyház: ki téged Szent fölvelt; s a másik: Ki mennyben

Ezt a hitigazságot Egyház, vagyis olyan biztos hitigazság a Abban a tanításban, megmondott, amit kereszténynek vallania kell, ha katolikusnak tartja magát. Ezért fontos, hogy minél jobban megértsük ezt a dogmát, mely tulajdonképpen az utolsó az eddig kihirdetett dogmák sorában: XII. Piusz pápa hirdette ki 1950-ben, s azóta nem hirdettek ki új dogmát. Mária elszenderedésének ünnepét Jeruzsálemben már a VI. században ünnepelték, és a VII. századtól Rómában is elterjedt. Az ünnepet Szent István király is megülte, és e napon ajánlotta Magyarországot Szűz Mária oltalmába. Ezért nevezzük őt Magyarország égi pártfogójának, vagyis Patrona Hungariae-nak. Szent István 1038-ban Nagyboldogasszony napján hunyt el.

Boldogságos Szűz meg, mint akárki ő testét nem érte mennyei dicsőségbe felvétetett, s a mindenség rózsafüzér titkai közül titkát ünnepli az Szűz a mennybe téged Szent Szűz a megkoronázott.

dogmaként vallja az hitigazságként, ami kinyilatkoztatásban. amit nekünk az Isten minden katolikus

Forrás: www.plebania.net; Katolikus lexikon

Az Úr követője kontinenseken és kultúrákon át

A júniusi számunkban hírt adtunk arról, hogy egyházközségünkbe költözött Jácinta nővér, aki az Opus Sanctissimae Trinitatis Közösség¹ alapítója, amely a papok hivatásáért való imádkozást, a papok hivatásának elmélyítését tűzte ki célul.

Jácinta nővér a csendes-óceáni Tonga-szigeteken született, Utulau, Tongatapuban ahol a többségi vallás a kereszténység, bár a keresztény felekezetek közül a római katolikus csak a harmadik legnagyobb. Katolikus családban nőtt fel, bár édesapja baptistaként csak később tért át a katolikus hitre. 12 éves volt, amikor szüleivel az Egyesült Államokba költöztek, Los Angelesbe. 1992-ben itt lépett be a magyar alapítású Jézus Szíve Nővérei rendbe. Magyarországon 1996-ban járt először. 2002-től szolgál hazánkban hitoktatóként.

2007-től fáradozik az új rend megalapításán.

¹ A közösség feladata, hogy az evangelizációban segítse a két alapító munkáját, hogy ők továbbadhassák a papoknak az Úr irántuk érzett szeretetét és irgalmát, és meghívják őket az Úrnak való teljes odaadás által arra, hogy tegyenek meg mindent, amit az Úr akar, amit kíván, amire vágyódik a Szíve, ami az akarata, és ami örömet szerez Neki.

A közösség minden tagja azon fáradozik, hogy minél több pappal és közösséggel tudatosítsa a Szentháromságos Egy Isten vágyát, illetve tervét, mely arra irányul, hogy megújítsa és meggyógyítsa a világot. A közösség apostoli tevékenységének forrása és életetője maga a Szentháromságos Egy Isten, ezért a közösség léte és tevékenysége is a Szentháromság műve.

Hogyan telt a gyermekkorod egy számunkra ismeretlen országban, amiről elsőre semmiképp nem a katolikus család minta jut eszünkbe?

Ebből a szempontból mi kisebbség voltunk. Minden vasárnap jártunk templomba. Ez az Úr napja volt, családi nap, játszani sem volt szabad. Amikor 11 évesen elsőáldozó lettem, az nekem azért volt fontos, mert aki már magához vehette az Urat, az mehetett Húsvét vigíliáján a szentmisére és akkor tovább lehetett fennmaradni.

Amikor 12 éves lettem és a családommal az Egyesült Államokba költöztünk, akkor láttam, hogy milyen különbségek vannak a mindennapi életben és a hit megélésében. Környezetemben sokan nem hittek Istenben, de emiatt soha nem gondoltam, hogy nekem változnom kellene. Tudtam, hogy az én életem teljes azáltal, hogy az Úr benne van. Nem akartam megtéríteni őket, mert tudtam, hogy az életemmel kell tanúságot tenni.

Mi volt az a pillanat, amikor érezted, hogy az Úr téged hív; vagy ez egy folyamat eredménye volt?

Mind a kettő. Amikor gimnáziumba jártam, éltem a hitemet, de nem gondoltam, hogy a szerzetesi életben lehetnék boldog. Sokat vitáztam az Úrral, de tudtam, hogy neki kell jelet adnia, hogy mit tegyek. 20 évesen már el voltam jegyezve. Ekkor azt gondoltam, hogy a házasságra hív az Úr. Az Úr viszont huncut és ügyes módon vezetett a szerzetesség felé. Tudtam, hogy az Úr a legboldogabb életre akar hívni. 1992 novemberére volt kitűzve az esküvő. Ekkor léptem be a Jézus Szíve Nővéreihez.

Miért pont őket választottad?

Korábban a Szalézi Nővéreknél dolgoztam hitoktatóként, de ott voltak az Írországból származó Mária és József Társasága is, akikkel kapcsolatban voltam. Azt akartam tudni, hogy az Úr biztosan ezt szánja-e nekem. Édesanyámat is kérdeztem, honnan tudta, hogy apa az igazi az életében. Azt mondta, a szívedben tudni fogod és nem lesz tévedés. A Jézus Szíve Nővéreknél voltam táborban, amikor véglegessé vált a döntésem. Egy Lucia nevű nővér hívására fél éven keresztül jártam hozzájuk. Ezután hívtak meg egy gyerektáborba vezetőnek. Gondoltam az Úr ezen keresztül is azt akarta megmutatni, hol a helyem. Sok mindent megfigyeltem, kerestem a jeleket. Álmod is láttam, hogy az Úr azt mondja nekem, menjek férjhez. Azt gondoltam, akkor mégsem a szerzetesi életet akarja tőlem. De egy nővér azt mondta, nézd én is el vagyok jegyezve Jézusnak. A következő évben, amikor újra elmentem a táborba, már azt gondoltam tudom, hogy nem a szerzetesi életet választom, de a táborban

végig nyugtalanság volt a szívemben. Kértem a tábort vezető nővért, hogy beszélhessek vele, segítsen, hogy megtudjam, milyen életre hív az Úr. Akkor, azután a beszélgetés után éreztem azt, amit édesanyám is mondott, hogy ez már biztos, hogy erre az életre hív az Úr. El sem tudtam képzelni, milyen lesz az életem, de tudtam, hogy ezt kell tennem.

17 év után mondhatom, hogy igaza volt az Úrnak, mert ő csak a legjobbra hív meg minket. Amikor kiderült a végleges elhatározásom, a szaléziák is hívtak, de nem tudom, miért a Jézus Szíve Nővérekhez mentem. Nem sokat tudtam a rendről, de azt tudtam, hogy leginkább hitoktatással foglalkoznak, ami nekem újra nagy kihívás volt, hiszen előtte csak tanár nem akartam lenni.

Az Úrnak nem az a célja, hogy megváltsam a világot, hanem hogy személyesen szerethessen engem. Rajta keresztül tudok mindenki mást is megszeretni. Nekem ez a legnagyobb kincs a szerzetesi életben.

Hogyan kerültél Magyarországra?

Nem tudtam semmit Magyarországról, csak amit a novíciátusban tanultam a rend történetéről. Ekkor már ismeretlenül is nagy szeretet ébredt bennem az ország iránt. 1996-ban mindannyian ide utaztunk, majd rá egy évre egy nyári táborba hívtak. Az utolsó misén a paptól kaptam egy magyar címet, mert a szívükben már én is magyar voltam. Ez nagyon meghatott. Akkor mondtam az Úrnak, ha ide akar küldeni, én benne vagyok és imámban kértem Szent Istvánt, hogy járjon közben ezért. Abban az évben Magyarországon is fakadt egy új hivatás, aki folytatta ezt a munkát, így a magyar szolgálat ismét távolba került. 2000 nyarán új rendfőnöknőt választottak. Ekkor döntötték el, hogy engem küldenek Magyarországra. Akkor még nem voltam örökfogadalmas, de misszióba csak olyan nővér mehetett, aki már örökfogadalmat tett. Be kellett fejeznem az egyetemi tanulmányaimat is. Így csak 2002-ben jöhöttem. A hitoktatásba kapcsolódtam be.

Hogyan kaptál meghívást a papokért folytatandó misszióra?

Megismerkedtem egy pappal, akinek lelki vívódásai voltak, depressziós is volt és én elkezdtem érte imádkozni. Az Úr azt kérte, vállaljak egy keresztet ezért az emberért. A lelki atyám megerősített, hogy ez nagy áldás, amit vegyek komolyan. Én kíváncsi voltam és elmondtam ennek a papnak, hogy mit csinállok. Ő nagyon bezárkózott emiatt. Ekkor megértettem, hogy nem lehetek türelmetlen, várnom kell. 2006-ban ez a pap egy lelkigyakorlat után

megosztotta velem, hogy igazam volt korábban, mindabban, amit vele kapcsolatban tudtam. Akkor értettem meg, hogy az Úrnak mennyire fontosak a papjai és mennyire szereti őket. Sokaknak már nem az Úr papsága a fontos, ebben kell segíteni őket azzal, hogy imádkozom értük. Nem csak az imát, hanem a szolgálatomat, az életemet kéri tőlem az Úr. Sokáig azt gondoltam, hogy az új szolgálatomat a nővérek között, eddigi szolgálataim mellett fogom ellátni.

Az Úr ismét huncut módon teremtett lehetőséget arra, hogy kis időre visszamenjek az Egyesült Államokba és át tudjak esni azon a folyamaton, ami a mostani szolgálatomhoz szükséges volt. 2006-ban fél éven keresztül nagyon beteg voltam. Sorra jártuk az orvosokat, de azok semmi kimutatható bajt nem találtak. A betegség alatt az imaéletem teljesen megváltozott. Sok mindent tapasztaltam, amit eddig nem. Az amerikai rendtartomány vezetője akarta, hogy utazzak vissza, majd ott kivizsgálják.

Amikorra kértem, már meggyógyultam. Csak az új szolgálat foglalkoztatott. Tudtam, hogy mit akarok mondani az ottani nővéreknek. Soha nem gondoltam, hogy ekkora háborúság kezdődik az életemben. Azt gondolták, hogy a betegségem miatt változtam meg ennyire.

Nem akartak más szolgálatra engedni, ezért kértem engedélyt a rendből való kilépésre. Tudtam, ha nem engednek, akkor engedelmesen maradni fogok. Az előljárom látva az elkötelezettségemet, elindította a folyamatot. Nagyon megviselt érzelmileg a dolog, mert azoktól a nővérektől kellett elválnom, akikkel 15 évig együtt éltem és dolgoztam. A bíboros engedélyezte a nővérektől való kilépést és én soha nem éreztem annyira, hogy szerzetes vagyok, mint akkor. Ezután 2007-ben jöttem vissza Magyarországra és Törökbálinton találtak nekem helyet egy rendházban. Gável Henrik atyával kezdtünk papoknak lelkigyakorlatot tartani és az új közösséget építeni. Beer Miklós püspök atya elfogadta a kezdeményezésünket, helyet is ígért. Máriabesnyőre, Kunszentmártonba és Csépara is mehettem volna, de végül Zsolt atya fogadott be. Tudtam, hogy ez az Úr akarata. Az Úr dolgozik majd rajtunk keresztül és bennünk. Engem és benneteket is személyesen szeret az Úr azzal, hogy ideküldött. Hogy milyen módon, hogyan fogja csinálni, azt is meg fogja mutatni.

A beszélgetést lejegyezte: Ferencz Zoltán

Ifjúsági hittanos tábor 2009 - Tar

Itt a nyár, vége a tanításnak, itt a táborozások ideje. Az ifjúsági hittancsoporttal egy teljes hetet töltöttünk egy kis faluban, Taron. Természetesen a pihenés mellett a lényeg a lelki program volt. Lelki fejlődésünknek csak mi szabhattunk határt, hiszen minden optimális volt, hogy megérezzük az Úr szeretetét.

Az első pár napban egy Gloria nevű hölgy tanúságtétele volt a fő téma. A továbbiakban pedig a tisztaság, ezen belül érintettük a párkapcsolat, házasság, szexualitás témákat és bizonyos szinten a gyermeknevelésről is szó esett. A szentségimádások során volt lehetőségünk jól átgondolni és átímadkozni az előzetes nagycsoportos megbeszéléseken hallottakat. Bennem a test iránti hála fogalmazódott meg leginkább, hálaadás az egészségemért. Hála a normál embernek teljesen természetes dolgokért, amiknek hiányát csak akkor tapasztaljuk meg, ha elveszítjük. Itt a végtagjainkra, érzékszerveinkre gondolok. Fiatalságunk révén a tisztaság témája domináns helyen van életünkben. Természetesen gátlásosak vagyunk és nehéz beszélni sokszor tabu témának kijelentett dolgokról, de mégis szükséges, hogy tisztában legyünk az Úr ajándékaival, amiket számunkra tartogat. Úgy érzem mindenki épült a beszélgetések során és jobban rálát saját és embertársai tisztaságának értékére. Hiszen nem csak használati tárgyak vagyunk, amit lecserélünk, ha unjuk vagy romlik a minősége, hanem élő emberek, lelkek, Isten képmásai. Ilyen és hasonló gondolatokat vittünk az Úr elé a szentségimádásaink során, ahol elcsendesedve érezhettük, ahogyan az Úr munkálkodik bennünk. Bár mindig jó hangulat volt közösségünkben, mégis hosszabb-rövidebb időre egyénileg elvonultunk, hogy a természet lágy ölén elcsendesedjünk

és még több időt töltsünk azzal, hogy kérdéseinket átírádkozunk és a Szentlélek segítségével válaszokat kapjunk. Megfoghatatlan öröm volt látni a körülöttem élők elmélyült közeledését Isten felé.

A mennyországba vezető út szűk, de táborozásunk alatt kaptunk jelzéseket, amelyek helyes utat mutatnak. Kérjük Urunkat, adjon elég erőt és kitartást, hogy a kikövezett útról le ne térjünk! Hlinka József

Az illusztráció Horváth Anna alkotása

A hat napos ifjúsági tábor alatt gondolkodtam el azon, hogy mi is az, ami miatt nem érzem Isten jelenlétét. Felfogtam, hogy változnom kell, s a helyes istenhitet megtalálnom. Képes voltam mindig hálát adni az Istennek, és dicsérni az Istent, de amiről sokszor megféledekezünk-még mi, templomba járók is -, az a bűnbánat. Kellő bűnbánatot és önkritikát ugyanis ritkán gyakoroltam. Talán még ezért nem tudtam a helyes utat megtalálni? Pedig hitünk egyik alappillére az őszinte bűnbánatból fakadó szentgyónás megtisztító lehetősége. Ezért fontosnak tartottam, hogy az imádságaimban a bűneim tudatosításán és megbánásán legyen a hangsúly. Isten amellett ugyanis, hogy irgalmas, igazságos is egyben, s ha nem leszünk képesek betartani a katolikus hit alapvető tanításait, akkor megféledekezünk a bűneinkről, és hagyjuk, hogy azok szépen lassan a lelkiismeretünket is eltompítsák, ezáltal Istentől eltávolodjunk.

Említésre méltó, hogy a tisztaság értéke, és ennek kapcsán a házasság előtti nemi élet és a paráznság káros mivolta volt a fő témája az előadásoknak. Ezen témák azok, amiket tabuként kezelünk, pedig ezek a bűnök igencsak képesek eltorzítani a lelkiismeretünket, s ezzel a kijelölt isteni útról való letérés egyik fő eszközévé válnak. A táborban jöttem rá, hogy milyen nagy veszélyeket hordoznak magukban a nemi bűnök. Ezek ellen csak kellő önfegyellemmel és imádsággal vehetjük fel a versenyt. A hat nap alatt megéreztem Isten jelenlétét és segített a helyes istenhit keresésében. Ugyanezt éreztem a közösségen is, akik velem együtt közelebb kerültek az Isten által kijelölt úthoz. Remélem, képesek leszünk helyes példát mutatni. Ehhez kérjük Isten segítségét. Szabó József

„Bizony mondom nektek, amit a legkisebbek közül egynek tettetek, nekem tettétek!” (Mt 25,40)

Hittan tábor Andocson, július 14-17.

Tekintélyes számú gyermekszereg kelt útra Balázs atyával és a kíséző szülőkkel július 14-én, kedden reggel a Somogy megyei Andocsra. Az idei hittan táborra 47-en jelentkeztek, alsósok, felsősök egyaránt. A gyerkőcöket immár hagyományosan a püspökség fehér VW Transportere és a kíséző felnőttek gépkocsijai röpítették a szelíd lankák között meghúzódó falucskáig. A községet uralja a hatalmas barokk műemléktemplom és a hozzá csatlakozó, több mint 250 éve épített ferences kolostor. Ennek épületében lettünk elszállásolva, már aki bent akart aludni. A csapat jelentős része ugyanis a kolostorkertben felállított sátrakban éjjelezett. Hogy melyik volt viszontagságosabb, azt ki-ki döntse el maga! Ugyanis az ódon falak között nem csak arról elmélkedhattünk, hogy a kisebb testvérek, miként imádták az Urat sok-sok évtizeden át, hanem az esténként minden elképzelhető repedésből előmászó, csótányszerű, időnként repülő fekete bogarakkal is meg kellett küzdenünk.

Ez azonban nem szegte kedvét se kicsinek, se nagyoknak. Megpróbáltatásainkat Szent Pálhoz hasonló türelemmel és alázattal igyekeztünk viselni, már csak azért is, mert az ő élete, működése állt a délelőtti lelki programok középpontjában. Balázs atya egy ezerfős gimnáziumot megszégyenítő tesztlap-mennyiséggel volt felszerelve, így a nebulók szorgalmasan körmöltek a közösségi helyiségként használt refektóriumban. Minden korosztálynak megvolt a megfelelő feladat, a legkisebbek többnyire csak színezték. Néhány szerencsés (?) anyuka és apuka pedig rendületlenül javította a „dolgozatokat”. Nekem speciel már nem egyszer jojózott a szemem, s elveszni készültem a különféle papírok és javítókulcsok tengerében. Néha csüggedten fel is tekintettem a fölöttem függő festményre: vajon nekem is az aznapi lesz az utolsó vacsora? Viszont nagyszerű aranyköpések kárpótoltak bennünket a kemény krampácmunkáért. Ez főképpen abból adódott, hogy a gyerekek feladatmegoldása meglehetősen „közösségi” jellegű volt és a kisebbek félreértették, hogy mit súgtak nekik a nagyok. Például az egyik fiúcska, arra a kérdésre, hogy milyen nyelven beszélt Pál, a maga válaszát, miszerint „zsidó és görög”, még megtoldotta azzal is, hogy „éber”, nem értvén a feléje suttogott „héber” szót. A foglalkozások között bőséges idő jutott a közel félórás szünetekben a játékokra is. A nap fénypontja

természetesen mindig a kora délutáni szentmise volt, amelyben Jézus újra és újra nekünk adta Önmagát. Jó volt látni és érezni, ahogy ezek a kicsiny szívek odagyűltek Isten fia köré, Aki megáldotta ezt az őszinte együttlétet.

Ha hittan-tábor, akkor fürdés (is)! Ez alkalommal a két községgel odébb fekvő, a gyógyvizéről híres Igalt kerestük fel nap mint nap. Mi persze nem a kúrán lévőkkel áztattuk együtt habtestünket a fedett termálmedencékben, hanem strandrészlegen pancsoltunk, vagy a csúszda örömeit élveztük. Idén is keletkezett egy-két kék folt, zúzódás, de nagyobb baja senkinek nem esett. Hazamenés előtt nem maradt el a „kötelező” sem. Vacsora imádság és őrangyalos „megfejtése” következett. eddigi során, ismét egyértelmű számomra, gyerekek

fagyizás
után az
az
játék

Mint az
táborok
csak
volt
hogy a

mennyire szomjaznak azt, hogy szerethessenek, s hogy nekünk édesanyáknak, édesapáknak, és természetesen papjainknak elsőrendű kötelességünk, hogy Jézus irányításával és a magunk példájával megtanítsuk őket a cselekvő szeretet „mesterségére”, mert ez az élet.

Szólni kell még Tamás atyáról, a Nagyboldogasszony templom plébánosáról is, aki nagy szeretettel fogadott bennünket. A renoválás alatt álló templom és rendház ügyes-bajos dolgai mellett ránk is jutott ideje. Ugyan ki mondhatja el magáról, hogy részt vett már éjjeli negyed tizenkettőkor kezdődő idegenvezetésen, melynek során részletesen megismerkedhetett az andocsi kegytemplom érdekességeivel? Tamás atya az épületegyüttes történelmi és művészettörténeti szempontú ismertetése mellett – melyen nem csak a kísérő felnőttek, hanem néhány nyugovóra térni nem tudó lurkó is részt vett – megmutatta nekünk a ruhamúzeumot is. Ugyanis a főoltáron álló, Kisdedet a karján tartó Szűzanya szobrot 1747 óta öltöztetik! A különös tárlaton a Napbaöltözött Asszony és Gyermeke számára a zarándokok és Mária-tisztelők által varrott ruhákat lehet megtekinteni.

Végül, de egyáltalán nem utolsó sorban szeretném megemlíteni azokat a szülőket, akik odafigyelésükkel, gondosságukkal mindent megtettek azért, hogy a négy nap maradandó élmény lehessen a gyerekek számára: Bogdán Gabika és Varga Liza, akik konyhafőnökként az étkezésünket biztosították, nem is akárhogy, Bartha Lajos, Berta Kati, Bóta Éva, Császár Edit és Ottó, Farkas Judit, Varga Gábor, és természetesen Balázs atya. Nekünk az a feladatunk, hogy Krisztushoz vezessük a ránk bízottakat, egyéni életünkben is csak ez lehet a boldogság forrása. Amikor láttuk a csillogó gyermekszemeket, amelyek akár a víztükör színe fölött, akár egy vajjas kenyér mögül pillantottak ránk, vagy Jézus magasba emelt, átváltoztatott Teste felé fordultak áhítattal, akkor úgy éreztük, sikerült megvalósítani valamit abból, amire rendelve vagyunk. Köszönet érte!

Illésfalvi Krisztina és Péter

Andocs, ahol Szűzanyánk ruhatára*² és a mi élményeink lakoznak

Az ismerkedés az autópályán kezdődött. Amikor kedden reggel aggódó szülők tekintetétől kísérvé elindultunk utunkra, még nem sejtthettük, hogy mennyi munka, feladat, izgalom, mennyi új ismeretség, figyelmesség és szeretet lesz osztályrészünk a ránk bízott sok kis egyéniség és a nagyszerű kísérő szülői csapat közösségében.

A napok szigorú menetrendben, mégis vidáman teltek Balázs atya vezetésével. Komoly fegyelmet és önmérsékletet kívánva a majd ötven kisiskolástól.

Az autópálya forgalmát, dugóit, a Köröshegyi-völgyhíd pilléreinél magunk mögött hagyva végre a nyári napsütésben fürdőző somogyi dombokhoz értünk. Kanyargós utunk ezután hol apró falvakon, hol szikrázóan sárga napraforgó mezőkön vezetett tovább, hogy elérjük az „Isten hozta Andocson!” táblát.

² *A Szűzanya andocsi ruhatára: Az oltárban álló Szűzanya szobor iránti szeretetükről az andocsi zárándokok gyakran különleges ruhák elkészítésével és adományozásával tesznek tanúbizonyságot. Jelenleg ez a páratlan ruhatár már 284 darabot számlál. Bátran ajánljuk a testvéreknek, hogy látogassanak el erre a különleges helyre. További információk ezen az internetes oldalon is találhatóak:

http://www.sulinet.hu/oroksegtar/data/100_falu/Andocs

Megérkeztünk - és tényleg ő hozott! A templom tornya hamar kijelölte szállásunk helyét, hiszen az 1740-es években épült hatalmas templom és volt ferences kolostor épülettömege uralja a falut. Később aztán a helyi plébános, Tamás atya exkluzív - szülőknek szóló - idegenvezetéséből megtudtuk, hogy a hívő emberek számára ez a hely különleges történetekkel és múlttal büszkélkedhet.

A helyszínre érkezve közvetlen is érezhettük, hogy a valamikor szebb napokat megért kolostort nem becsülte eléggé az utókor. A gyerekeket persze eközben a szobabeosztással és a sátorveréssel kapcsolatos izgalmak foglalták le. A sáortáborosok igazán jó helyet találtak a hatalmas park égbeszökő, hatalmas ősfái alatt.

Az elhelyezkedés után aztán mindenkit magával ragadott a sűrű programunk gépezete. Míg a gyermekek délelőttönként Szent Pál apostol életével ismerkedtek, addig a szülők olyan hadtáp feladatok megoldásában jeleskedhettek, mint az alapanyagok beszerzése, ételkészítés, terítés, felszolgálás, mosogatás, ismétlődő körfolyamata, vagy olyanokban, mint a gyerekek terelgetése, dolgozatainak javítása, kisebb horzsolások testi és lelki gyógyítása.

Aztán, hogy visszazökkenjek az első nap történésein keresztül bemutatandó életünkbe, arról kell írnom, hogy a szerencsésen lebonyolított ebéd körfolyamata után - nem kis logisztikai bravúrnak köszönhetően - újra a szemet gyönyörködtető somogyi tájban haladtunk egy negyedórát Igalig.

A gyógyfürdő és strand aznap és a következő három délután aztán mindnyájunk számára elérhetővé tette a napi munka után járó, jól megérdemelt kötetlen pihenés, játék, strandolás, csúszdázás eltöltését, amelyre Balázs atya „mindennapi fagyija” tette rá a koronát.

Első nap este (a további napokon ebéd után), mise keretében együtt csodálhattuk meg a kivételes gazdagsággal díszített, felújított andocsi templombelsőt és élhettük át a különleges miséket.

Ez a gyerekek hívős templomba történő betérésével kezdődött, aztán az oltár környékének átrendezésével folytatódott, amelynek eredményeképpen egészen szűk kört fonhattunk az oltár köré. Ebben a kötelékben, aztán mindenki a többiek előtt mondhatta el az Úrhoz címzett napi kérését, háláját, amiből így a közösség is okulhatott. A szertartás zeneiségéről Balázs atya gitáros kísérete gondoskodott. Ezek után nem csoda, hogy az igazán meghittre és bensőségesre sikerült, különleges „unplugged” misék és két szín alatti áldozások közben valóban együtt voltunk az Úrban.

A napirendünket illetően nem szóltam még a vacsora utáni „őrangyalkázásról”. Aki esetleg nem tudja, mit is jelent, azoknak elmondom. Minden reggel mindenkinek(!) ki kell húzni egy nevet egy kalapból. A kihúzott név viselője lesz az illető báránkjája, akiről a szerencsés húzónak, - más néven az őrangyalnak - azon a napon különös figyelemmel kell gondoskodnia. Az őrangyalnak leleményesen, ámde inkognitóban kell működnie egész nap. Persze aztán vacsora után kiderül, hogy a báránka az őrangyalának egész napi igyekezetét észrevette-e vagy sem. Ebben az egyszerű játékban gyerekek és felnőttek nap mint nap egyszerre élhették át a szeretet adásának és fogadásának isteni csodáját.

Így teltek tehát napjaink a „messzi” Andocson. Ahol a Szentírás feldolgozása értelmet megmozgató feladata mellett a közös imák, dalok, Balázs atya meghitt miséi és az őrangyalkázások örömei lopták szívünkbe az ige megtapasztalását.

Kedves otthonmaradó szülők! Ezúton szeretnénk köszönet mondani, hogy gyermekeiket, ha csak egy kis időre is, de „kölcsonadták” nekünk és így részesedhettünk e csodálatos kis emberek jókedvében, mosolyában, szeretetében. Császár család (Ottó és Edit)

Ezúton is köszönjük a Kedves Testvérek mindennemű támogatását, amivel táborainkhoz hozzájárultak. Utolsó táborunk augusztusban lesz, remélhetőleg arról majd a következő újságban tudunk beszámolni. Hálás köszönettel Jézus és az érintett mintegy 50 család nevében:

Balázs atya

Emberi történetek III.

Ugyanazon a kora tavaszi alkonyaton, amikor Soltig vittem a munkanélküli bányászt, elhagyva a települést, egy bizonytalanul, szinte csak olyan jelzésszerűen integető alakot vettem észre. Mikor a közelébe értem, láttam, hogy elég egyszerű külsejű, mondhatnám úgy is, hogy szedett-vedett öltözetű asszony volt.

Ma már megvolt a „kötelező” jócselekedetem, elég késő is van, nem állok meg – idáig jutottam gondolatban, amikor megmagyarázhatatlan erő kényszerített, hogy a visszapillantóban megnézzem, kit is akarok otthagyni estefelé az úton. Egy csalódott embert láttam, akinek integető keze lemondóan lehanyatlott, hogy folytassa fáradt baktatását az egyre néptelenebb országúton. Az eső is szemerkélt...

Elszégyelltem magam. Mi jogon merek én bárkit is a külseje alapján megítélni? Lám, az az előző ember sem festett úgy, mint egy mozihős! Megálltam.

Kiderült, hogy Kecskemétről jön (korábbi utasom oda ment), Vecsére igyekszik.

Kicsit rosszul artikulált, én is fáradt voltam, ezért „Vecsést” értettem.

- Az egy kicsit messze van, de 'Lacházáig elviszem –mondtam.

- Az hol van? Hogy jutok onnan Vecsére? –kérdte.

- Vecsére? Nem Vecsésre? –kérdtem vissza.

Kicsit kezdett süketek párbeszédére emlékeztetni a csevegésünk, amikor hirtelen belém hasított: Dunavecseről beszélhet ez az egyszertű lélek. Hiszen az nincs is messze!

Miután tisztáztuk a félreértést, megnyugodva dőlt hátra.

- Jaj de jó, hogy megállt, az előbb egy kamion majdnem elsodort. Már nagyon várnak Vecsén!

A körösztyanyámhoz megyek. Nagyon beteg, már régen ágyban fekszik. Nem is tud fölkelni. Úgy kell emelgetni, fürösztetni. Azér' megyek, hogy segítsék fürösztetni.

- Kecskemétről azért jön Dunavecserre? –kérdtem döbbsenten.

- Igen, minden héten szoktam jönni, van, hogy többször is.

- És nincs más, aki segítene?

- Van két lánya, de az egyik kisbabát vár, nem szabad emelgetni neki.

A másik lánya egyedül nem bírja, mer' elég testes a körösztyanyám.

Közeledtünk a dunavecsei elágazáshoz

- Hol lakik Vecsén a keresztanyja? –kérdtem.

Mondott egy utcanévet.

- Nem így értettem –mondtam. –Közel van a központhoz?

- Igen.

- Akkor beviszem a központba, majd szóljon, hogy hol tegyem ki.

Az jó lesz! –mondta örömmel.

Nemsokára, valahol a kisváros központjában kiszállt, elköszönt.

Hazafelé hosszan eltűnődtem a „véletleneken”. Véletlenül néztem a tükörbe? Véletlenül álltam meg? Véletlenül derült ki – még időben – hogy nem Vecsésre, hanem Vecsére megy az asszony? Véletlenül vetett éppen engem arra a „sors”, hogy megálljak, elvigyem, mert neki menni kell, mert a körösztyanyja nagyon várja?

Egyszerre tudtam volna sírni és nevetni...

Mi ez, ha nem a Gondviselés?!

K. Ilona

ÉLŐ IGE

„Élek, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem.” Gal 2,20

GONDVISELÉS

Egyik hónap végén, kisfiam születésnapjára készültünk, ajándékot mentem venni. Megláttam egy olyan játékot, aminek tudom, hogy örülne, mert a napokban említette, hogy olyat szeretne. Az ára több volt, mint amennyi készpénz nálam volt és még az ünnepi ebéd hozzávalóit is meg kellett vásárolnom. Sokat gondolkoztam, töprengtem, mit tegyek? Végül úgy döntöttem, megveszem, és a lakás felújításra félretett pénzből bankkártyával fizettem, és megnyugtattam magam, hogy majd a következő havi fizetésemből visszateszem. Végig bennem volt egy rossz érzés, mert nem szeretek tovább nyújtózkodni, mint ameddig a takaróm ér. De azt is éreztem, hogy nem sok alkalom van egy évben, amikor megajándékozunk egymást. Két nap múlva a munkahelyemen megkaptam az SZJA visszatérítést, az összeg az egy havi tandíjamon felül pont annyi volt, hogy a tartozásomat meg tudtam adni. Se több – se kevesebb. Nagy hála volt a szívemben és megkaptam a választ, jól döntöttem. A Jóisten tudja, hogy mire van szükségünk, mindig gondoskodik rólunk. Bízunk kell benne, észre kell venni és köszönetet mondani érte.

G. Judit

SZERETETSZOLGÁLAT

„Velem tettétek” Mt 25, 40

KÖSZÖNET

Hálás köszönet azoknak testvéreknek, akik az elmúlt számban közzétett kérésekre reagálva háztartási gépek adományozásával és élő munkával segítettek!

KÉRÉSEK

✧ Egy idős testvérünk a templomba eljutáshoz kér segítséget vasárnaponként. A Patak utca környékén lakik, és a fél tízes szentmisére szokott járni. Aki tudja akár alkalmanként is vállalni a szállítását, kérjük, jelezze Kovács Zsuzsának a 30/443-6639 számon.

✧ Kérjük a testvérek további imafelajánlásait a plébániánkhoz tartozó daganatos kisfiú életéért, gyógyulásáért. Néhány hete részesült a keresztség szentségében és mindjárt utána a betegek szentségében. Istennek hála érte, a gyógyulás útján halad! Szülei nagyon hálásak az imáinkért!

FELAJÁNLÁSOK

✧ Irodai munkát végző férfi - kikapcsolódásként, szükséges testmozgás gyanánt - szívesen összehasogatná idős testvérek téli tüzelőjét. Akinek szüksége lenne ilyen segítségre, kérjük, jelezze Kovács Zsuzsának a 30/443-6639 számon.

Aki a plébánia hívei felé intézett kérést vagy felajánlást szeretne közzétenni ebben a rovatban, kérjük, jelezze Lukács Péter diakónusnak a 30/474-4549 számon.

FELELŐSSÉGÜNK A TEREMTETT VILÁGÉRT

„Minden általa és érte teremtett...” (Köl 1,16)

**A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia körlevele
a teremtett világ védelméről**

Akik már most szeretnék elolvasni a körlevelet teljes terjedelmében, megtalálják azt a <http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=209> honlapon.

14. A levegőszennyezés nyomán városaink sokszor az egészségre veszélyes környezetté válnak. A lakossági fűtés vagy az ipari tevékenységek ugyan szintén hozzájárulnak ehhez, de ma már elsősorban a közlekedés tehető felelőssé azért, hogy a különböző szennyező anyagok túl magas, időnként közvetlen veszélyt jelentő töménységben vannak jelen a városok levegőjében. A növekvő motorizáció ára a légúti panaszok, az allergiás, asztmás megbetegedések ugrásszerű megnövekedése, különösen a gyerekek körében. A 70-es évek eleje óta több mint százszorosára nőtt a hazai asztmás megbetegedések száma, az Európai Bizottság felmérése

szerint Magyarországon átlagosan 3 évvel élünk rövidebb ideig a levegőszennyezés miatt.

15. Kiemelten kell foglalkoznunk a globális klímaváltozás kérdésével. Bár időről időre történnek – elsősorban politikai vagy gazdasági indíttatású – kísérletek az emberi tevékenység szerepének jelentős alábecslésére, a világ mérvadó klímakutatói egyetértenek abban, hogy a természetes folyamatoknak ugyan van szerepe bolygónk éghajlatának változásában, de az a sebesség és mérték, ahogyan ez a jelenben bekövetkezik, a természetes okok semmiféle kombinációjával nem magyarázható. A klímaváltozásért tehát döntő többségében az emberiség által az atmoszférába kibocsátott úgynevezett üvegházhatású gázok felelősek. Ezek a légkörben maradva a Nappól érkező és a földfelszínről visszaverődő sugárzást – ahogy koncentrációjuk növekszik – egyre kevésbé engedik kijutni az űrbe. Ehelyett a hőt az atmoszférán belül tartják, növelve annak átlagos hőmérsékletét és energiatartalmát. ...
(...)

17. E gázok üvegházhatása nyomán a légkör egészét érintő változások következtek be, melyek a jövőben előreláthatólag erősödni fognak. A földfelszín átlaghőmérséklete a megbízható és átfogó mérések kezdete, az 1860-as évek óta 0,7 Celsius-fokkal emelkedett. Ez az átlaghőmérséklet-növekedés 2100-ig, a klímaváltozás megállítása érdekében hozott intézkedésektől függően elérheti 2–6 Celsius-fokot. Az átlaghőmérséklet emelkedése nem azt fogja jelenteni, hogy a Földön mindenhol egy kicsit melegebb lesz. Egyes területeken, például a sarkvidékeken, a melegedés az átlagot messze meghaladhatja. Megváltozik a csapadékeloszlás, egyes vidékeken pusztító aszályok állandósulhatnak, máshol pedig özvényszerű esőzésekre és áradásokra lehet számítani, sőt, különböző időpontokban egyes területek akár mindkét jelenséggel szembe kell, hogy nézzenek. A hőmérséklet emelkedése nyomán a sarkvidéki jégsapkák gyorsuló ütemben olvadnak, ami a nem úszó típusú jég olvadása esetén, továbbá a hőtágulás következtében a tengervízszint megemelkedését idézi elő, súlyosan veszélyeztetve egyes alacsonyan fekvő területeket, pl. kis óceáni szigetállamokat, vagy tengerparti síkságokat és mélyföldröket.

18. Magyarországon a klímaváltozás legvalószínűbben 2–2,5 fokos átlaghőmérséklet-emelkedést, és a csapadékátlag 5–15 százalékos csökkenését hozza magával a XXI. század közepéig. A hőmérséklet

növekedése különösen a nyári hónapokra lesz jellemző, egyre több forró, kánikulai napra és időszakra kell számítanunk.

Gondolatok a csendről

Kezdetnek kérdezhetnénk, mit nevezünk csendnek? Az anyagvilágban a külső zajoktól és zavaró körülményektől mentes nyugodt lét állapotát nevezzük csendnek. Gondoljunk csak a nyugodt tanyavilágra, ahol a szántókon, dombokon, erdőkben, kilátókon találkozhatunk a természet zavartalanságával. Megtapasztalhatjuk az egyensúlyt, a természet harmóniáját a naplementében, a pirkadatban, a felhők vonulásában. Ezt a szépséget csak Isten alkothatta, a legfőbb erő.

Ha elszakadunk az anyagvilágtól más magasságokba emelhetjük a csend fogalmát. A lelki, szellemi csendességre gondolok. A külsőségek, amiket mondunk, teszünk, látunk mind belsőleg irányítottak. Ha a fejünkben nincs csendesség, béke és nyugalom, tetteink és szavaink is zavartak lesznek.

Mai rohanó világunkban az emberek egyre kevesebb időt töltenek a csend állapotában. Az erőltetett munkatempó, termelésnövekedés, multicégek mind okai annak, hogy a dolgozó közösség tagjai egyre fáradtabbak, fizikailag gyengébbek és betegségekre fogékonyabbak. A munkából hazatérve pedig az otthoni problémákkal kell megküzdeni, háztáji munkák, főzés, mosás, takarítás, gyereknevelés. A nap végén általában csak bedől az ember az ágyba és már alszik is és reggel újra beindul a mókuserék. Nem csodálkoznék, ha valaki azt mondaná, hogy leírtam a hétköznapijait. Igazából az előző felsorolásból a megállás hiányzik. A nyugodt kikapcsolás, amikor az ember elvonatkoztat a világtól és találkozhat Istennel. Aki hasonlóan az előző példához csak húzza az igát és akad egy kis ideje megállni, leülni és a körülötte lévő csendet érezni, akkor érheti rácsodálkozás. Rácsodálkozás arra, hogy körülötte minden csendes, azonban a fejében gondolatok milliói cikáznak, teendők, idegesítő problémák, dolgok, amik elől elfutna. (lásd Balassi Bálint: Adj már csendességet...) Ennek a tapasztalatnak hatására minél előbb elkezd csinálni valamit az illető, hogy a gondok ne legyenek úrrá rajta. Amit leírtam, tipikus reakció és nem egy, hanem megszámlálhatatlan ember van hasonló helyzetben. Sokszor megőrülés és öngyilkosság is bekövetkezhet, amely megoldásnak tűnik a gondolatok előli elfutás problémájára. És mindez miért jön létre? A lélek rendezetlensége és kavardása az okozó.

Lelkiismeretünk az Isten segítő adománya, nagy segítséget nyújt, hogy a jó úton haladjunk. Azonban az Úr nem erőltet ránk semmit és megkaptuk a döntés lehetőségét kiírhatjuk és eltaposhatjuk a lelkiismeretünket, ám így nyílt prédái leszünk a sátán indíttatásainak. Kedvelt téma filmesek körében is ezt feldolgozni (lásd Ördög ügyvédje).

De térjünk vissza a csend konkrétumához. A csend lelki jelentése nem a teljes hangtalanság, hanem Isten hívószavának meghallása Szentlélek által. Az Úr mindenkinek szól, de nem mindenki figyel rá. Feladatunk, hogy figyeljünk rá és halljuk meg szavát. A festők művészek a csendélet megformázásával elérik céljukat. Számunkra a csend élet, mégpedig ha jól cselekszünk örök élet. Az istenkapcsolat fejlesztése nem lehetséges csend nélkül. Ahhoz, hogy engedjük magunkban munkálkodni az Úr hívószavát nem feltétlenül szükséges kegyelmi állapot. Nem feltétlenül szükséges, de tiszta szívvel, tiszta fejjel és gondolatokkal, de mindenekelőtt tiszta lélekkel sokkal fogékonyabbak vagyunk. A nagy elmélyülést szentségimádás alatt tapasztalhatjuk meg. Kiváló alkalom Isten elé vinni gondolatainkat, problémáinkat és nála vigaszra találunk. Természetesen, mint a legtöbb dolog, az elcsendesedés fejlesztéséhez is szükséges gyakorlás. Nem szabad megijedni, ha a kezdetekkor nem látjuk értelmét a dolgoknak, esetleg unjuk vagy időpocsékolásnak tűnik. Nem az! Ha kellő energiát fektettünk bele tudatosan, a találkozás élménye Jézussal felbecsülhetetlen értékű lesz számunkra, akár csak a szentáldozás, ahol Krisztus testét és vérért vehetjük magunkhoz. A szentmise során is szándékos az áldozás utáni „szent csend”, ahol marad egy kis időnk belegondolni, hogy az Isten önmagát adta értünk. Ez az idő elmélkedésre nem elég. Ezért buzdítok mindenkit a szentségimádások gyakoribb látogatására.

Az anyagvilágunk csendje tehát nem minden, csak előfutára a belső csendességünknek, amolyan szükséges, de nem elégséges feltétel. Végezetül egy a témához kapcsolódó szállóigével zárom a gondolataimat: „A csend Isten szava.”

Hlinka József

Esküvőre készülnek

Augusztus 22. 16.00

Bácskai Gábor - Szabó Ágnes

Változás a szentmise liturgiájában

A Római Misekönyv általános rendelkezései a következőket határozzák meg a szent csendről: A szent csend:

45. A maga idejében meg kell tartani a szent csendet, mint a szertartás (szerves) részét. Jellege az alkalomhoz igazodik: a bűnbánatnál és a Könyörgésre való felhívásnál ki-ki magába száll; az olvasmányok vagy a homília befejeztével röviden elmélkedik az elhangzottakról; áldozás után pedig szíve mélyén dicséri és imádja Istent.

66. A homília után lehetőség szerint szent csendet kell tartani.

Ennek megvalósulása érdekében ezentúl a szentmisékben a homília (szentbeszéd) után rövid csendet tartunk, amikor az elhangzottakon elmélkedhetünk. Csak a szent csend után állunk fel és imádkozzuk közösen a Hitvallást az ünnepi szentmisében, hétköznapokon pedig felolvassuk a hívek könyörgéseit.

Zsolt atya

ESEMÉNYNAPTÁR

- **Augusztus 15-én** ünnepi szentmise **fél 10-kor**
- **Augusztus 16-án** Beer Miklós püspök atya mutatja be a szentmisét **Órszentmiklóson fél 10-kor,**
Vácbotyánban 11-kor,
Szeretettel várjuk a veresegyházi testvéreket is!
- **Augusztus 20.** ünnepi szentmise **fél 10-kor**
- **Szeptember 6. 18 óra** Veni Sancte – tanévnyitó szentmise

SZENTMISÉK TEMPLOMUNKBAN

Hétköznap18.30
Hétfő szentségimádás19.00
Csütörtök szentségimádás 19.00
Szombat08.00
Vasárnap..... 08.00; 09.30; 18.00

Reggeli szentségimádás hétfőtől
csütörtökig 6.00; pénteken 5.00
órától, hétvégén 6.30-7.30-ig
(zsoltosma 6:30-tól)
Gyónási lehetőség minden mise előtti 15
percben, illetve előre megbeszélte
időpontban a plébánián is van gyónatás.

Görög katolikus misék: minden
hónap 1., 3. és 5. vasárnapján 11.30

SZENTMISÉK ERDŐKERTESÉN

Szombat18.00
Vasárnap.....11.00

SZENTMISE ÓRSZENTMIKLÓSON

Vasárnap.....9.30

SZENTMISE VÁCBOTYÁNBAN

Vasárnap.....11.00

KÖZÖSSÉGEINK

Ifjúsági közösség: péntek 19:30

Családos közösség: minden hónap
első szombat 17.30

Felnőtt közösség: minden szerda 19.00

Kalász közösség: minden hónap
második vasárnap délután

Szent Antal imaközösség: minden
hónap 13-án 17.30

Szent Anna Bibliakör: hétfő 10.00

Hit és Fény: újságban hirdetett időpont

Gitáros kórus: minden vasárnap 16.30

Karitász: minden hónap második
csütörtök 17.00

Útkeresők: minden kedd 19.00

Dicsőítő csoport: kéthetente szerdán
19.00

Rózsafüzér társulatok: minden hónap
első vasárnapja

Missziós Imaközösség: minden hónap
első vasárnap 16.00

Életige kör minden hónap 1. csütörtök
19 óra

Baba-mama minden csütörtök 10-12-ig

HIVATALI ÜGYEK

Bejelentkezni a keresztlőre a kívánt időpont előtt legalább 1 hónappal
szükséges (a baba születésének várható időpontja előtt is el lehet intézni).
Bejelentkezés Lukács Péter állandó diakónusnál a 06-30-474-4549-es
telefonszámon.

Bejelentkezés az esküvőre minden év **március 1-ig**, Molnár Zsolt plébános
úrnál. Ha kérdése van, az 589-540-es vagy a 06-20-9104-509-es
telefonszámon lehet felvilágosítást kérni.

**Plébániai irodaügyelet a Szent Pio Otthonban munkanapokon 8-tól 15
óráig.**

Szent Pio Otthon könyvtárának nyitvatartása:

Minden hó első és második vasárnapján: 16.00-17.00-ig. Egyéb időpontban
előzetes megbeszélés szerint.

**A szentmise szándékok elolvashatók a faliújságon vagy a
sekrestyében!**

Kiadja a Veresegyházi Római Katolikus Egyházközség. Megjelenik havonta.

A kiadványért felelős Molnár Zsolt plébános.

(e-mail: molnar.zsolt@vaciegyhazmegye.hu)

Szerkesztőség: dr. Horváth György, Ferencz Zoltán

(e-mail: ferencz.zoltan@veresegyhaz.vaciegyhazmegye.hu)

Az újság elolvasható a www.veresegyhaz.vaciegyhazmegye.hu honlapon is.